

UDENRIGSMINISTERIET

DANMARKS MEDLEMSKAB AF SIKKERHEDSRÅDET

2005-06. ERFARINGSOPSAMLINGSRAPPORT

Fotos:

Forside: Jacob A. Albeck

Bagside: Jacob A. Albeck

Side 2: UN Photo

DANMARKS MEDLEMSKAB AF SIKKERHEDSRÅDET 2005-06

ERFARINGSOPSAMLINGSRAPPORT

Forord af udenrigsminister Per Stig Møller

I to år har Danmark haft plads i FN's Sikkerhedsråd. Perioden har været rammen om en række centrale beslutninger om bl.a. Sudan, Nordkorea, Iran og Libanon. FN og Sikkerhedsrådet har en central rolle i konfliktforebyggelse og konflikthåndtering, og viljen til at tage beslutninger gennem FN har været større end i mange år. Danmarks fokus i Sikkerhedsrådet har netop været at styrke den globale sikkerhed gennem multilaterale løsninger.

Med klare prioriteter og aktivt diplomati kan et lille land påvirke arbejdet og skabe konkrete resultater. Vi har arbejdet tæt sammen med vores allierede i Sikkerhedsrådet, ikke mindst de tre permanente medlemmer, Frankrig, Storbritannien og USA, men også koordineret tæt med de ikke-permanente medlemmer Slovakiet og Grækenland samt opnået resultater i tæt dialog med Kina og Qatar. Kun i meget få tilfælde har de europæiske lande været splittet ved afstemninger, og sammen med USA har de fem EU-lande i Sikkerhedsrådet haft stærke fælles interesser.

Det har været hårdt arbejde både på FN-missionen i New York, men også i København og på de danske ambassader. Personligt har jeg deltaget aktivt i behandlingen af mange af de store sager på dagsordenen både fra København, på rejser og ved deltagelse i møder i New York. Resultaterne er mange, og denne rapport fremhæver kun nogle af de vigtigste. Rapporten kommer også ind på nogle af de tværgående erfaringer, vi har gjort os efter to år i Sikkerhedsrådet.

Konfliktløsning med særlig vægt på Afrika har stået i centrum for vores indsats. Vi har i den sammenhæng set et styrket afrikansk engagement i Sikkerhedsrådets arbejde med nogle af de centrale sager, hvor vi i samarbejde med Ghana og Tanzania fik intensiveret det politiske pres på Sudan i forbindelse med krisen i Darfur. Det er en lovende udvikling, som vi vil fortsætte med at støtte fra dansk side efter medlemskabet. Sudan var fra først til sidst en af de største sager. Der blev truffet betydelige beslutninger undervejs, bl.a. i marts 2005 om en FN-styrke og henvisningen af overgreb i Darfur til Den Internationale Straffedomstol. I september 2006 indkaldte jeg sammen med USA's udenrigsminister, Condoleezza Rice, medlemmerne af Sikkerhedsrådet og udenrigsministrene fra de lande, som kan påvirke regeringen i Sudan, til et møde i New York

for at øge presset på Sudan vedr. indsættelse af en robust fredsbevarende styrke i Darfur. Fra mødet fik vi sendt et klart signal til Khartoum om, at det internationale samfund ikke vil sidde overgrebene mod civilbefolkningen i Darfur overhørig. Ved udløbet af Danmarks medlemskab må vi imidlertid konstatere, at situationen i Darfur stadig er fortvivlende. Til gengæld gik det bedre med Liberia, hvor Danmark havde formandskabet i Sikkerhedsrådets sanktionskomité. Sanktionerne imod Liberia er et stjerneeksempel på, hvordan sanktioner kan være et positivt incitament til at reformere og forbedre. I tæt samarbejde med Liberias nye præsident og regering fik vi skabt basis for at løfte sanktionerne på tømmerområdet og lagt grunden for fortsat positiv udvikling i Liberia.

En anden eksplosiv sag de seneste to år har været Libanon. Jeg har selv været til flere møder i Sikkerhedsrådet herom, først i oktober 2005, hvor vi drøftede Syriens involvering i mordet på den tidligere libanesiske premierminister Rafik Hariri, og senest i august 2006, hvor en aktiv og koncentreret dansk indsats var med til at sikre enighed og regional opbakning til en markant øget rolle for FN i Libanon. Denne indsats blev fulgt op af et dansk flådebidrag til den udvidede FN-styrke i Libanon. I hele perioden har jeg været i tæt kontakt med landene i regionen – Libanon, Israel, Syrien – foruden vores partnere og allierede i og uden for EU for at få den bredest mulige opbakning til at sikre fred og politisk stabilitet i Libanon. I den forbindelse noterede jeg med tilfredshed, at EU-landene, når alt kom til alt, leverede ryggraden til UNIFIL-missionen.

Nordkorea-sagen blev et hedt emne over sommeren 2006 med testaffyring af missiler i juli og med en formodet atomprøvesprængning i oktober. Det lykkedes efter hårde forhandlinger og i tæt samarbejde med Kina og Japan at samle Sikkerhedsrådet om en reaktion imod det utilregnelige regime i Pyongyang. Det lykkedes at sikre enigheden i Sikkerhedsrådet og sætte handling bag ordene med den stærkest mulige reaktion på Nordkoreas handlinger. Det samme gjorde sig gældende ved den resolution, som indførte sanktioner over for Iran som reaktion på, at Iran ikke efterlever de krav, som IAEA og Sikkerhedsrådet har pålagt Iran vedrørende det iranske atomprogram.

Fra starten var terrorbekæmpelse en af de danske hovedprioriteter. Det danske formandskab for Sikkerhedsrådets

komité for terrorbekæmpelse, CTC, krævede hårdt arbejde. Vi overtog formandskabet for en komité, der var ved at miste opbakning. Det skyldtes først og fremmest de meget omfattende rapporteringskrav uden synlige resultater. Det har vi ryddet op i, så fokus nu er på resultater.

Danmark havde formandskabet i Sikkerhedsrådet i maj 2005 og i juni 2006. Begge gange satte vi fokus på aktuelle temaer. I maj 2005 gjaldt det fredsopbygning og skabelsen af en ny koordineringsmekanisme i FN, der forhåbentligt vil kunne bidrage til, at færre lande glider tilbage i konflikt. Ved en aktiv, fokuseret dansk indsats, og i et utraditionelt og symbolsk vigtigt parløb med et andet sikkerhedsrådsmedlem, Tanzania, har vi spillet en afgørende rolle i oprettelsen af FN's nye Fredsopbygningskommission. I juni 2006 tog vi initiativ til en temadebat om styrkelse af den internationale retsorden. Dermed ydede Danmark et væsentligt bidrag til at sætte fokus på den betydning, folkeretten har, når vi skal håndtere nogle af globaliseringens udfordringer, herunder fremme af international fred og sikkerhed. Og i december kom det første resultat i form af Sikkerhedsrådets beslutning om at oprette et "focal point", der gør det muligt at blive strøget af terrorlisten.

To års medlemskab har også styrket min opfattelse af det tvingende behov for en snarlig reform af Sikkerhedsrådet. Flere af globaliseringens centrale aktører er ikke permanente medlemmer af Rådet, og heller ikke Afrika har permanente repræsentanter i Rådet. En udvidelse vil styrke legitimiteten og dermed respekten for og gennemførelsen af Rådets beslutninger. Denne reform lader stadig vente på sig, men er fortsat nødvendig.

Alt i alt har det været to hårde år, men også to år hvor vi ved Danmarks offensive udenrigspolitik tog ansvar og opnåede resultater.

1. Formelle og reelle rammer for Sikkerhedsrådets arbejde

Sikkerhedsrådet er uden sammenligning FN's mest magtfulde organ. Det kan træffe beslutninger af vidtrækkende karakter, der binder alle FN's medlemsstater. Med kun 15 medlemmer, ud af den samlede medlemskreds i FN på 192 lande, udgør Sikkerhedsrådet en lille, beslutningsdygtig kerne.

Sikkerhedsrådets hovedansvar er opretholdelsen af international fred og sikkerhed. Omfanget af dette ansvarsområde er øget i takt med, at konflikter er blevet stadig mere komplekse. FN-pagtens bestemmelse om, at FN ikke kan intervenere i et lands indre anliggender, står stadig formelt set ved magt, men er blevet indholdsmæssigt udhulet i takt med, at interne konflikter stadig oftere har destabiliserende virkninger for nabolandene.

Rådet mødes næsten dagligt i New York. Mange af møderne foregår i lukkede uformelle konsultationer, men Rådet holder ofte også åbne møder, hvor ikke bare Rådets medlemmer deltager, men også repræsentanter fra andre medlemsstater, som har interesse for sagen.

Formandskabet går på skift hver måned, og arbejdsprogrammet bliver derfor også kun fastsat for én måned ad gangen. Programmet indeholder dels regelmæssigt tilbagevendende briefinger om situationen i de lande, hvori Sikkerhedsrådet har givet mandat til en FN-operation, og dels aktuelle konflikter. Modsat i EU er formandskabets rolle primært at fungere som mødeleder, mens arbejdet med substansen på de enkelte sager er fordelt imellem Rådets medlemmer. Formandskabet kan dog sætte tematiske emner til debat, som Danmark gjorde under de to formandskaber i henholdsvis maj 2005 og i juni 2006.

FN står i spidsen for 18 fredsbevarende operationer med godt 100.000 soldater, politifolk og civile udsendte og et budget på ca. 30 mia. kr. om året. 80% af de udsendte gør tjeneste i de syv operationer i Afrika. En række øvrige internationale fredsstøttende operationer har mandat fra Sikkerhedsrådet, men ledes ikke af FN. Det gælder f.eks. den multinationale styrke i Irak, NATO's indsats i Afghanistan og Kosovo samt EU's styrke i Bosnien-Herzegovina. Sikkerhedsrådet får løbende briefinger fra Generalsekretærens

særlige repræsentanter, som leder FN's indsats i et givent land, og fra Generalsekretærens personlige udsendinge, der er involveret i konkrete opgaveløsninger.

Sikkerhedsrådet har en række instrumenter til sin rådighed, beskrevet i FN-pagtens kapitel VI (bløde) og VII (hårde). Blandt de mest vidtrækkende instrumenter er magtanvendelse og sanktioner. Fredsbevarende operationer (et begreb der ikke findes i FN-pagten, men i dag er blevet en FN-kerneopgave) bliver iværksat efter såvel kapitel VI som VII, alt efter hvor vidtgående magtbeføjelser eller andre tvangsforanstaltninger der er tale om.

Rådets beslutninger kan tage forskellige former. Resolutioner er beslutninger, der bruges til at iværksætte aktioner, og som kan binde hele FN's medlemskreds. De kræver et kvalificeret flertal på mindst ni af Rådets medlemmer, forudsat at ingen af de permanente medlemmer stemmer imod (vetoret). Langt de fleste resolutioner bliver vedtaget enstemmigt. Herudover kan Rådet udstede formandsudtalelser eller pressemeddelelser. Det kræver enighed, men teksterne er mindre forpligtende end resolutioner. De anvendes som reaktion på pludseligt opståede kriser eller enkeltbegivenheder.

Under Sikkerhedsrådet er oprettet 21 underorganer – herunder 11 sanktionskomiteer. Alle Sikkerhedsrådets 15 medlemmer er automatisk medlem af disse 21 underorganer. De valgte medlemmer leder som hovedregel arbejdet i organerne. Danmark har ledet arbejdet i komiteen for terrorbekæmpelse (CTC) og i sanktionskomiteen for Liberia.

Frankrig –, Kina, Rusland, Storbritannien og USA – også kaldet P5 – udøver i kraft af deres permanente sæder i Sikkerhedsrådet, deres størrelse, institutionelle hukommelse og vetoret ikke overraskende en betydelig indflydelse på Rådets arbejde. De søger på enkelte væsentlige spørgsmål at koordinere deres holdninger, inden hele Rådet inddrages i forhandlingerne, men der er mange sager, hvor de ikke er enige og søger alliancer blandt de valgte medlemmer. De 10 valgte medlemmer udgør ligeledes en uhomogen gruppe, og med årlige udskiftninger på halvdelen af pladserne bestemmes interessesammenfald i gruppen oftest af tilfældigheder. Det er især i sager, hvor der ikke er P5-enighed, at de valgte medlemmer har afgørende muligheder for at påvirke beslutningerne i Rådet i alliancer med ligesindede blandt de

permanente medlemmer. På områder, hvor de permanente medlemmer har færre direkte interesser, især på menneskerettighedsområdet og det humanitære område, kan valgte medlemmer tilsvarende få større indflydelse. Danmark har bl.a. lagt særlig vægt på beskyttelse af svage grupper og på betydningen af retsstatsprincipper i behandlingen af konflikter.

De fem permanente medlemmers optræden i Rådet er i udpræget grad styret af deres nationale interesser. Frankrig og Storbritannien, der overvejende er motiveret af en global normativ dagsorden med vægt på fredelig bilæggelse af tvister, fremme af menneskerettigheder m.v., ønsker generelt, at Sikkerhedsrådet optræder proaktivt og så vidt muligt engagerer sig i løsningen af alle større konflikter. Frankrig og Storbritannien er de klart mest aktive af de permanente medlemmer. Hver konflikt på Rådets dagsorden har en *modernation (lead)* blandt Rådets medlemmer, som har ansvaret for at forberede udkast til tekster. Frankrig og Storbritannien har påtaget sig den rolle på en stribe konflikter såsom Elfenbenskysten, Demokratisk Republik Congo, Sudan, Libanon og Cypern.

Modsat opfører Kina og Rusland sig i langt højere grad som status quo-magter. De er generelt reaktive og tager sjældent initiativer i Rådet. De er skeptiske over for involvering af Sikkerhedsrådet i konflikter, der ligger inden for deres traditionelle geografiske interessesfære, samt over for den mulige præcedens-skabende virkning af sikkerhedsrådsaktioner på konflikter, hvor de selv har klare nationale interesser (f.eks. Burma og Centralasien). Disse grundholdninger begrundes ofte fra de to landes side med henvisning til princippet om ikke-indblanding i indre anliggender. Der har, ikke mindst i takt med det voksende importbehov for naturressourcer som olie, de sidste år kunnet spores en langt større, aktiv kinesisk interesse, ikke mindst i Afrika. Tilsvarende er det bemærkelsesværdigt, i hvor høj grad den russiske stillingtagen til spørgsmålet om internationale foranstaltninger i forhold til Irak og nu også i forhold til Iran er påvirket af økonomiske, kommercielle interesser.

USA's ageren er præget af, at det er det eneste medlem med egentlige globale sikkerhedspolitiske interesser, og at Sikkerhedsrådet kun er et af mange udenrigspolitiske instrumenter, der står til landets disposition. USA deler i vidt omfang den britisk-franske normative dagsorden om maksimal in-

volvering af Rådet i international konfliktløsning. Samtidig er USA meget bevidst om, at man som største bidrager til FN's budget og den eneste tilbageværende supermagt har et særligt ansvar for gennemførelse og finansiering af Rådets beslutninger, hvilket ofte fører til en vis tilbageholdenhed.

2. Danske prioriteter for medlemskabet

Ved indgangen til sikkerhedsrådsmedlemskabet fastlagde regeringen fire overordnede prioriteter:

- Nye trusler med fokus på terrorbekæmpelse
- FN's konfliktforebyggelse og konflikthåndtering
- Afrika
- Styrkelse af Sikkerhedsrådet med fokus på den internationale dagsorden

Herudover stod det fra starten klart, at konflikterne i Mellemøsten, herunder i Irak, helt naturligt ville få særlig dansk bevågenhed. Prioriteterne er udtryk for områder, hvor Sikkerhedsrådet kan spille en særlig rolle i naturlig forlængelse af danske udenrigs- og sikkerhedspolitiske prioriteter. Det daglige arbejde i Sikkerhedsrådet med de konkrete sager bestemmes selvsagt af FN's engagementer og den aktuelle politiske situation, men de danske prioriteter har været retningsgivende for indsatsen på sagerne, herunder på de mere tværgående temaer, på Rådets dagsorden.

Håndteringen af sagerne

I den daglige håndtering af sagerne har FN-missionen arbejdet på grundlag af rammeinstruktioner på hver enkelt konflikt eller tema på Sikkerhedsrådets dagsorden. Den konkrete udmøntning af rammeinstruktionerne er sket i nært samarbejde med kollegerne i København og de danske repræsentationer, og det har i praksis været en meget smidig arbejdsform. For et lille land gælder det om at være velinformeret, både hvad angår substansen, og hvad angår centrale aktørers positioner. Gennem virtuelle netværk, hvor alle interessenter kunne spille ind på sagerne, har informationsstrømmen flydt ubesværet og øget produktiviteten. Derudover har EU's informationsnetværk og meget tæt kontakt til NGO-miljøet, som ofte er de eneste øjenvidner i konfliktområderne, givet et solidt grundlag at arbejde på ved møder og i forhandlinger.

2a. Nye trusler med fokus på terrorbekæmpelse

Fra dansk side gik man i efteråret 2004 målrettet efter at få formandskabet for Sikkerhedsrådets komité for terrorbekæmpelse, CTC (Counter Terrorism Committee). Det var en prestigefyldt komité, som stod over for at skulle i gang med en ambitiøs dagsorden. Det var forventningen – både fra dansk og fra de fem permanente medlemmers side – at Danmark her ville kunne gøre en forskel med afsæt i en solid tradition for effektiv varetagelse af formandskaber, omfattende erfaringer på bistandsområdet generelt og innovative tilgange til samspillet mellem udenrigs- og udviklingspolitik.

CTC blev oprettet kort efter terrorangrebet på USA den 11. september 2001 med vedtagelsen af resolution 1373. Resolutionen pålægger alle FN's medlemslande en række forpligtelser, der skal gøre det vanskeligere at planlægge og gennemføre terrorangreb, bl.a. ved at forhindre og kriminalisere finansiering af og støtte til terrorisme og ved bedre grænsekontrol. CTC's mandat er at overvåge landenes gennemførelse af resolutionen og drage omsorg for, at lande med manglende kapacitet til at gennemføre de omfattende forpligtelser får den nødvendige bistand.

Under dansk formandskab har CTC styrket fokus på medlemslandenes implementering af resolutionen snarere end på informationsindsamling og rapportering til komiteen. De enkelte lande får desuden nu råd og vejledning om deres fortsatte indsats for at implementere resolutionen på baggrund af ensartede og tilbunds gående analyser af deres hidtidige indsats. Dette har også muliggjort, at komiteen kan prioritere anvendelsen af sine begrænsede ressourcer, der hvor de vil gøre den største forskel.

Komiteen har også arbejdet med at konkretisere sin rolle som facilitator af bistand. Der er udviklet retningslinjer og handlingsplaner, men det er samtidig et af de områder, der har været sværere at omsætte til konkrete resultater. Arbejdet med regionale organisationer er ligeledes styrket. Konkret er samarbejdet med de regionale organisationer i hhv. Afrika, Asien, Stillehavsregionen og Caribien, der først for nylig er begyndt at beskæftige sig med terrorismebekæmpelse, blevet intensiveret.

Endelig inddrager komiteen nu systematisk menneskerettighedshensyn i sit arbejde.

Samlet har dette skabt øget samarbejdsvilje blandt FN's medlemsstater med CTC som en reel partner og dermed øget opbakningen til indsatsen for bekæmpelse af terrorisme.

Resultaterne er opnået i tæt samarbejde med alle medlemmerne for at sikre, at komiteen udvikler sig i den tilsigtede retning, og Danmark efterlader CTC med et solidt grundlag for at spille en central rolle i den internationale indsats mod terrorisme.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Terrorbekæmpelse

Danmark har siden 1. april 2005 været formand for Sikkerhedsrådets komite for terrorbekæmpelse (CTC). Som formand har Danmark sikret:

- At komiteen fokuserer på implementering af resolutionen i stedet for på informationsindsamling og rapportering.
- At medlemslandene får råd og vejledning om deres fortsatte indsats for at gennemføre resolutionen på baggrund af ensartede og tilbunds gående analyser om de enkelte landes implementeringsindsats. Der er herved skabt overblik over de samlede forventninger til implementering af resolution og grundlag for, at alle lande vurderes ud fra de samme standarder.
- At CTC kan anvende sine begrænsede ressourcer, hvor de gør den største forskel.
- At der er udarbejdet retningslinjer og implementeringsplaner for komiteens rolle som facilitator af bistand til lande, der gerne vil gøre mere, men ikke har den nødvendige kapacitet.
- At samarbejdet med internationale og regionale organisationer i Afrika, Asien, Stillehavsregionen og Caribien, der først for nylig har fået terrorismebekæmpelse på dagsordenen, er styrket.
- Fremskridt i samarbejdet med de internationale organisationer om identifikation af 'best practices' inden for de forskellige områder af resolution 1373.
- Et styrket grundlag for at inddrage menneskerettighedsaspekter i de enkelte landes indsats mod terrorisme i CTC's arbejde og i dialogen med landene.

Danmark har også deltaget i arbejdet i Rådets to øvrige komiteer i terrorbekæmpelses-troikaen, nemlig den såkaldte Al Qaida-komité, der er ansvarlig for at føre lister over personer, som tilhører Al Qaida-netværket, og den komité, som beskæftiger sig med Rådets beslutning fra 2004 om, at alle stater skal vedtage og håndhæve lovgivning, der forbyder ikke-statslige aktørers erhvervelse af masseødelæggelses-våben.

2b. FN's konfliktforebyggelse og konflikthåndtering

Sikkerhedsrådet beskæftiger sig ikke proaktivt med konfliktforebyggelse. Der er flere grunde hertil. Bl.a. har skiftende generalsekretærer generelt været tilbageholdende med at udnytte deres bemyndigelse i henhold til Pagtens artikel 99 til at henlede Rådets opmærksomhed på spirende trusler mod international fred og sikkerhed. En anden grund er, at det fordrer enighed i Rådet om, at en given situation rummer potentiel risiko for konflikt. Selv om faresignalerne er kraftige, er det ikke ensbetydende med, at Sikkerhedsrådet kan enes om at tage affære, bl.a. i lyset af, at det pågældende lands regering ofte vil opfatte det som en ydmygelse at komme på Rådets dagsorden. Derfor er de fleste sager på Rådets dagsorden lande, der er i konflikt eller lande på vej ud af konflikt. Danmark har arbejdet for, at konflikt-håndtering og fredsopbygning ses som integrerede opgaver, der kræver en koordineret, bredspektret indsats på en lang række områder for at sikre og konsolidere freden på langt sigt, og derved undgå at lande falder tilbage i konflikt.

Den bredspektrede indsats dækker både militære og civile elementer såsom gennemførelse af valg og opbygning af demokratiske institutioner, respekt for menneskerettigheder, god regeringsførelse, etablering af uafhængigt retssystem og afvæbning, demobilisering og reintegrering af kombatanter.

Dansk fokus har været på at skabe en koordineringsmekanisme i FN for fredsopbygningsindsatser. Danmark har spillet en aktiv rolle i oprettelsen af FN's nye Fredsopbygningskommission (PBC), som man traf principbeslutning om på FN-topmødet i 2005. Arbejdet i PBC skal styrke evnen til at skabe stabile forhold efter en konflikt og sikre fundamentet for den langsigtede udvikling. Kommissionen samler alle relevante aktører – lokale, regionale

og internationale, civile og militære, FN-organisationer og finansielle institutioner såsom Verdensbanken og IMF – i arbejdet med implementering af nationalt egede, langsigtede fredsopbygningsstrategier. Det danske formandskab for Sikkerhedsrådet i maj 2005 blev udnyttet til at sætte fokus på sagen i en debat forud for FN-topmødet.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Fredsopbygningskommissionen

FN-topmødet i 2005 tog principbeslutning om at oprette en Fredsopbygningskommission (PBC) som et underorgan til såvel Sikkerhedsrådet som Generalforsamlingen, og Danmark har i kraft af sit medlemskab af Sikkerhedsrådet spillet en hovedrolle i udmøntningen af beslutningen.

- I juni 2004 gav et seminar i København konkret indspil til arbejdet i Generalsekretærens Højniveaupanel for reformer med forslag om en koordinationsmekanisme for fredsopbygning.
- I foråret 2005 arrangerede Danmark sammen med Tanzania en række seminarer i New York for centrale medlemslande, som ledte til formulering af afsnittet om Fredsopbygningskommissionen i topmødedokumentet.
- Under dansk formandskab i maj 2005 satte en temadebat i Sikkerhedsrådet om fredsopbygning nyt skub i forhandlingsprocessen.
- I efteråret 2005 ledte Danmark sammen med Tanzania resolutionsforhandlingerne i New York, som i december 2005 blev vedtaget som den første konkrete opfølgning på topmødet.
- I januar 2006 blev Danmark valgt ind på en af Sikkerhedsrådets 7 pladser i PBC og har siden deltaget i opstarten på PBC's arbejde med Burundi og Sierra Leone på dagsordenen.

På menneskerettighedsområdet har Danmark, ud over det løbende arbejde med konstant at fremhæve beskyttelsen af menneskerettigheder i konkrete sager, i Sikkerhedsrådet påvirket arbejdet med opfølgning på en række tematiske resolutioner om bl.a. beskyttelse af civile, kvinders inddragelse i konfliktløsning og børns vilkår under væbnet konflikt. Danmark har i tæt samarbejde med relevante

NGO'er engageret sig aktivt i de tre temaer og søgt at fokusere Sikkerhedsrådets indsats til beskyttelse af disse grupper og fremme af deres rettigheder med udgangspunkt i den humanitære folkeret.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Menneskerettigheder, kvinder og børn

I kraft af Danmarks status på menneskerettighedsområdet har Danmark opnået en høj profil i det tværgående arbejde i Sikkerhedsrådet. Danmark har:

- Været en af hovedkræfterne bag en række konkrete skridt for at stoppe overgreb på børn i konfliktsituationer bl.a. ved etablering af en monitorerings- og rapporteringsmekanisme.
- Sikret fokus på konkrete sager om børn i konflikt med behandling af indsamlede oplysninger, i første omgang for Den Demokratiske Republik Congo og Sudan.
- I en lang række resolutioner og FN-mandater søgt at fremme varetagelse af de særlige beskyttelsesbehov for kvinder i konfliktsituationer og inddragelse af kvinder i konfliktløsning og fredsopbygning, bl.a. i Sudan, Elfenbenskysten og Burundi.
- Støttet arbejdet med FN-handlingsplan vedr. kvinder, fred og sikkerhed og dermed styrket FN's samlede fokus på beskyttelse og inddragelse af kvinder.
- Medvirket til at få inddraget det væsentlige internationale princip om "responsibility to protect" (forpligtelse til at beskytte civilbefolkningen i situationer, hvor en regering ikke kan eller vil) i Sikkerhedsrådets arbejde, bl.a. under det danske formandskab i juni 2006 ved en debat om beskyttelse af civile.
- Skabt større opmærksomhed om Højkommissæren for Menneskerettigheders arbejde og søgt tættere samarbejde med Sikkerhedsrådet.

i konflikthåndtering i Afrika gennem et beslutsomt Sikkerhedsråd. Hvis den langsigtede danske indsats på udviklingsområdet skal bære frugt, skal der øget vægt på at skabe sikre og stabile rammer på kontinentet, både imellem de afrikanske lande og internt i landene.

Prioriteterne inden for konfliktforebyggelse og konflikthåndtering skal derfor primært finde praktisk anvendelse i netop Afrika. For at forebygge og stoppe væbnede konflikter og sikre grundlag for varig fred og udvikling må man styrke Afrikas egen evne til konfliktforebyggelse og -håndtering. Ved optræk til konflikt er der brug for en hurtig og fleksibel indsats både i forhold til mægling og forebyggelse, men også i forhold til indsættelse af fredsbevarende styrker. Men erfaringen er, at for at en fredsbevarende operation skal virke på langt sigt, skal den gennemføres med accept fra parterne og med bred opbakning fra andre afrikanske lande. Fra dansk side er der derfor blevet lagt vægt på styrket afrikansk engagement og ejerskab for at fremme effektiv forebyggelse og konflikthåndtering, således at Afrika i højere grad selv kan tage hånd om sine egne konflikter. Fra dansk side har vi de sidste to år arbejdet for samtænkning af indsatser fra FN, EU, Afrikanske Union (AU) og andre regionale organisationer i Afrika. Vi har også sat fokus på stop for illegal udnyttelse af naturressourcer, som finansierer væbnet konflikt.

2c. Afrika

Over halvdelen af Sikkerhedsrådets arbejde omhandler konflikter i Afrika. Det afrikanske kontinent forbliver det mest urohærgede, og problemerne er med til at forhindre demokratisk, social og økonomisk udvikling. Fra dansk side har det været en prioritet at bakke op om FN's engagement

Resultater i Sikkerhedsrådet – Afrika

I sager vedr. Afrika har Danmark været aktivt involveret i at fremme en både målrettet og bredspektret tilgang til konflikthåndtering ved:

- Inddragelse af den Afrikanske Union (AU) og afrikanske mæglingsbestrebelse i håndtering af konflikten i Elfenbenskysten og Sudan. Oprettelsen af en International Arbejdsgruppe for Elfenbenskysten under fælles lederskab af AU og FN, som spiller nøglerolle i konflikthåndteringsindsatsen i landet.
- Smidig overgang mellem tilbagetrækning af FN-styrker i Sierra Leone og Burundi ved oprettelse af innovative fredsopbygningskontorer i de to lande.
- Styrkelse af integrerede fredsoperationer i Den Demokratiske Republik Congo, Burundi og Elfenbenskysten.
- Målrettet anvendelse af sanktioner, herunder imod individer, som bidrager til konflikt bl.a. gennem illegal udnyttelse af naturressourcer.
- Afholdelse af humanitære briefinger i Sikkerhedsrådet ved FN's koordinator for humanitære anliggender for også at sikre øget fokus på behov for forebyggende indsatser i Afrika.
- Støttet regional tilgang til konflikthåndteringen i Liberia, Sierra Leone og Elfenbenskysten; herunder tættere samarbejde og fælles ressourceudnyttelse mellem FN's indsatser og med afrikanske organisationer. Se også afsnit 4b om resultater på Vestafrika.

Sudan

Konflikten i Sudan er den enkeltstående på Sikkerhedsrådets dagsorden, der har beslaglagt flest ressourcer og mest tid under det danske medlemskab. Få dage efter at Danmark indtrådte i Rådet, blev en fredsftale, der afsluttede over 20 års konflikt mellem det nordlige og det sydlige Sudan, underskrevet. Det førte til indsættelse af en FN-ledet fredsbevarende operation (UNMIS) og til målrettede sanktioner. I endnu et forsøg på at stoppe krisen i Darfur besluttede Rådet i marts 2005, på baggrund af en uafhængig rapport om overgrebene på civilbefolkningen, at henvise situationen til Den Internationale Straffedomstol (ICC). Med en målrettet indsats blandt støtterne af ICC, herunder Dan-

mark, lykkedes det at overvinde USA's stærke principielle modstand mod ICC, og det banede vejen for den historisk første vedtagelse i Sikkerhedsrådet af en henvisning af en sag til ICC. USA nedlagde ikke veto, men afstod ved afstemningen sammen med Kina, Algeriet og Brasilien.

Abuja-fredsftalen for Darfur fra maj 2006 er ved Danmarks udtræden af Sikkerhedsrådet fortsat ikke implementeret. På baggrund af en fælles FN/AU-indstilling vedtog Sikkerhedsrådet i august 2006 et mandat for en FN-styrke i Darfur med en gradvis overtagelse af opgaverne fra den nuværende afrikanske styrke. Med henvisning til den sudanesiske regerings modstand valgte Kina, Rusland og Qatar ikke at støtte resolutionen. For at øge presset på Khartoum tog den danske udenrigsminister sammen med USA's udenrigsminister i september 2006 initiativ til afholdelse af et udenrigsministermøde i New York med deltagelse af alle Sikkerhedsrådets medlemmer og en række centrale afrikanske og arabiske lande. Mødet bekræftede målsætningerne om en robust fredsbevarende styrke i Darfur og lagde samtidig grundlaget for en tættere inddragelse af de afrikanske lande i dialogen med Khartoum.

Under behandlingen i Sikkerhedsrådet af krisen i Darfur har det været en gennemgående dansk prioritet at sikre respekt for AU's ledende rolle og styrke samarbejdet med FN. For AU har rollen som fredsægler og ansvarlig for den militære operation i Darfur været en læreproces. Parallelt med indsatsen i Darfur er der med bl.a. dansk støtte foregået en kapacitetsopbygning af organisationen både i forhold til mæglerrollen og som planlæggende og operationel leder af en fredsbevarende operation.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Sudan

Sudan har siden 2004 stået centralt på Sikkerhedsrådets dagsorden. Det har været en af de vanskeligste konflikter at behandle. Danmark har:

- Sendt 45 danske soldater til hovedkvarterkompagni for FN's operation, UNMIS, og bidraget til stærke FN-mandater i både Sydsudan og Darfur, der også omfatter beskyttelse af civilbefolkningen.
- Krævet indførelse af individuelle sanktioner over for fire ledende sudanese med ansvar for overgreb i Darfur og vedholdende presset på for at gøre sanktionerne operationelle og hermed øget presset på parterne for at standse overgrebene i Darfur.
- Taget initiativ til dansk/amerikansk møde i september 2006 på udenrigsministerniveau for Sikkerhedsrådets medlemmer samt en udvidet kreds af afrikanske og arabiske lande for at sikre Sudans accept af en effektiv international styrke i Darfur.
- Støttet, at de afrikanske lande går i front og leder processen, bl.a. gennem inddragelse af afrikanske nøglespillere i aktivt bilateralt diplomati, samt eksplicit opbakning til AU's nøglerolle under Sikkerhedsrådets behandling af konflikten.

2d. Styrkelse af Sikkerhedsrådet med fokus på den internationale retsorden

Med en aktiv, multilateralt orienteret udenrigspolitik har en dansk prioritet været at styrke respekten for den internationale retsorden og Sikkerhedsrådets rolle som primær ansvarlig for opretholdelse af international fred og sikkerhed. Legitimiteten af Rådets beslutninger, respekten for dem og ikke mindst håndhævelse af beslutningerne har ligget Danmark på sinde de seneste to år. Danmark har arbejdet for, at brud på Sikkerhedsrådets resolutioner skulle kunne få konsekvenser, bl.a. i form af trusler om sanktioner.

Fremhævelse af Sikkerhedsrådets primære rolle har ligeledes betydet en klar dansk holdning til spørgsmålet om udvidelse af Sikkerhedsrådet. En udvidelse af Rådets medlemskreds vil styrke legitimiteten og respekten om Rådets arbejde og

dermed forhåbentligt lede til mere effektiv gennemførelse af beslutningerne. Udvidelse af medlemskredsen er et spørgsmål, som indgår i reformforhandlingerne under Generalforsamlingen, og som vil kræve en ændring af FN-Pagten. Danmark har støttet forslag fra den såkaldte G4-gruppe, bestående af Brasilien, Indien, Japan og Tyskland, om at udvide Rådet med seks permanente og fem valgte medlemmer. Forslaget betød også to permanente pladser til Afrika. Forslaget har siden FN-topmødet været strandet bl.a. grundet afrikansk krav om vetoret til nye permanente medlemmer. Et forslag Danmark sammen med mange andre lande ikke støtter.

I juni 2006 under dansk formandskab for Sikkerhedsrådet ydede Danmark et væsentligt bidrag til øget fokus på folkerettens betydning for international fred og sikkerhed ved at tage initiativ til en temadebat om styrkelse af den internationale retsorden. Det lykkedes at sikre enighed om en formandsudtalelse, som der både i og uden for Sikkerhedsrådet var bred opbakning til.

Sikkerhedsrådet slog med formandsudtalelsen fast, at folkeretten er en ufravigelig grundbetingelse for international fred og stabilitet, og at Sikkerhedsrådet har en væsentlig rolle at spille i kampen mod straffrihed. For første gang lykkedes det også i Sikkerhedsrådet at placere den danske mærkesag om retssikkerhedsgarantier for personer på sanktions- og terrorlister inden for en folkeretlig ramme. I december 2006 vedtog Sikkerhedsrådet en resolution, der tager det første skridt imod bedre retssikkerhed med etablering af et kontaktpunkt for individuel klageadgang.

Temadebatten gav således konkret indhold til FN's generalsekretærs synspunkter vedrørende forholdet mellem fred og retfærdighed – at der ikke kan findes bæredygtig fred uden retfærdighed, og at fred og retfærdighed derfor er gensidigt afhængige størrelser. I overensstemmelse hermed har Danmark løbende krævet stop for straffrihed for forbrydelser begået under en konflikt, dels fordi det kan afskrække andre fra lignende handlinger, og dels fordi straffrihed underminerer retstatsprincipper.

Formandsudtalelsen danner nu det fælles udgangspunkt ('agreed language') for tekstforhandlinger i en lang række sammenhænge.

Resultater i Sikkerhedsrådet – styrkelse af den internationale retsorden

Danmark har sat fokus på folkeretten i Sikkerhedsrådets varetagelse af international fred og sikkerhed. Det gælder:

- Anholdelse af Liberias tidligere præsident Charles Taylor og overførsel til Den Særlige Domstol for Sierra Leone til retsforfølgelse og derigennem taget opgør med straffrihed i Vestafrika.
- Sikkerhedsrådets historiske henvisning af overgrebene i Darfur til Den Internationale Straffedomstol.
- Sanktionskomiteernes arbejde for at fremme og styrke rettighederne for personer, der er optaget på Sikkerhedsrådets sanktionslister, primært FN's terrorliste – listen over personer tilknyttet Al Qaida eller Taleban.
- Dansk forslag om etablering af en uafhængig ombudsmandslignende institution, hvor personer på listerne skal kunne få en uafhængig behandling af deres anmodninger om at komme af listerne. Resolution om et kontaktpunkt for individuel klageadgang vedtaget som første skridt.
- Temadebat om styrkelse af den internationale retsorden med fokus på folkerettens betydning. I en formandsudtalelse udtalte Sikkerhedsrådet sig om vanskelige emner som forholdet mellem fred og retfærdighed og bekæmpelse af straffrihed.

2e. Mellemøsten og Irak

Skønt det er Mellemøstkvartetten (FN, EU, USA og Rusland) snarere end Sikkerhedsrådet, der er hovedaktør fra international side i bestræbelserne for at fremme fred i Mellemøsten, drøfter Sikkerhedsrådet regelmæssigt udviklingen, og tonen i debatterne kan i vidt omfang aflæses som et barometer for tilstanden i fredsprocessen.

Sikkerhedsrådets rolle har i hovedsagen været at endossere Kvartettens og parternes positive skridt. Det har præget arbejdet med Mellemøsten i Sikkerhedsrådet. De regelmæssige månedlige debatter har almindeligvis været reaktive og ikke været ført med henblik på at skabe fremadrettede resultater. En enkelt undtagelse var dog drøftelsen på mi-

nisterniveau i september 2006, der havde til formål at søge at genskabe fremdrift i den mellemøstlige fredsproces efter krigen i Libanon. Danmark arbejdede aktivt for, at denne drøftelse fandt sted og forløb i en fremadrettet atmosfære.

Herudover er Rådet flere gange under det danske medlemskab blevet indkaldt for at reagere på konkrete hændelser i Mellemøsten. Fra dansk side har man af hensyn til Rådets troværdighed lagt afgørende vægt på, at Sikkerhedsrådets reaktioner i sådanne situationer har været balancerede i forhold til placering af ansvar hos partnerne. I to tilfælde har der været uoverensstemmelser mellem de vestlige medlemmer af Rådet om, hvor denne balance lå, hvilket har resulteret i splittelse. I begge tilfælde blev udkast til resolutioner ikke vedtaget på grund af amerikansk veto, første gang i juli, siden i november 2006.

Sikkerhedsrådets befattning med Irak har også i 2005 og 2006 været præget af bredt funderet enighed om mandater og mandatforlængelser, som det lykkedes at reetablere i 2004 med mandatet for den multinationale sikringsstyrke. Yderligere har FN's mission i Irak, UNAMI, en koordinerende rolle i genopbygningsindsatsen og den politiske forsoningsproces. Den irakiske regering har taget initiativ til et nyt partnerskab mellem Irak og det internationale samfund, betegnet *Iraq Compact*. Partnerskabet baseres på den irakiske regerings visioner for de kommende fem år og udvikles i øjeblikket i samarbejde med FN og øvrige internationale samfund.

Danmark har arbejdet for og deltaget i enstemmige forlængelser af mandatet for den multinationale sikringsstyrke ved to nye sikkerhedsrådsresolutioner efter anmodning fra Iraks regering, senest i november 2006. Vi har endvidere kontinuerligt bidraget til den multinationale styrke og derigennem til stabiliseringsindsatsen i det sydlige Irak samt arbejdet for overholdelsen af menneskerettighederne, herunder under varetægtsfængsling, og den humanitære folkeret i Irak. Danmark har endvidere støttet UNAMI's arbejde med tilsagn om udlån af et C130 transportfly for seks måneder samt syv militærpersoner placeret i UNAMI. Den øgede flystøtte vil give UNAMI mulighed for at fortsætte indsatsen i fjernliggende egne.

3. De væsentligste tværgående erfaringer (lessons learned)

To år i Sikkerhedsrådet har givet et dybdegående indblik i internationale beslutningsprocesser, konfliktløsningsmodeller og global magtpolitik. Nedenfor følger nogle tværgående erfaringer, belyst ved konkrete sager på Rådets dagsorden.

3a. P5's afgørende rolle

De fem permanente medlemmer har stor indflydelse på Rådets arbejde. På nogle sager vil de fem indbyrdes aftale en model for løsning af sagen, inden de øvrige medlemmer bliver inddraget. Det betyder ikke, at de valgte medlemmer er uden indflydelse, men de må forholde sig til de permanente medlemmers positioner. Søger man at ignorere de permanente medlemmer, mister man muligheden for indflydelse. De permanente medlemmers vetoret spiller selvsagt en rolle som bagvedliggende magtværktøj, men i praksis bliver truslen om veto anvendt ret sjældent.

Sikkerhedsrådet vedtager langt de fleste resolutioner i enighed. Ud af de 158 resolutioner Rådet har vedtaget i 2005-06, har der kun syv gange ikke været enstemmighed. Kun to resolutionsforslag har der været nedlagt veto mod. Når Danmark har formået at stemme for alle resolutioner på nær to, skyldes det, at Danmark sammen med vores allierede har været proaktive og ønsket at fremme beslutninger i Sikkerhedsrådet. De fem europæiske lande i Rådet (fraregnet Rusland) har kun været splittet to gange i de sidste to år. Begge gange (juli og november 2006) vedrørte det resolutioner om Mellemøsten vetoet af USA. Danmark undlod sammen med Slovakiet og Storbritannien at stemme, fordi de fremlagte resolutioner ikke havde den nødvendige balance og ikke i tilstrækkelig grad reflekterede den komplekse situation i regionen.

Danmarks erfaring er, at enighed i Sikkerhedsrådet markant øger gennemslagskraften af Rådets beslutninger. Det så vi i forhandlingerne om Nordkorea-resolutionen i juli 2006 foranlediget af Nordkoreas testaffyring af missiler. Her spillede USA og Japan sammen med bl.a. Danmark meget hårdt ud og bragte Kina og Rusland i defensiven. Danmark brugte sin indflydelse som medforslagsstiller til at understrege betydningen af et enigt Sikkerhedsråd; ikke mindst ja-stemmer fra Rusland og Kina, i forhold til resolutionens

virkning på Nordkorea. I sidste ende blev der forhandlet et kompromis, som bragte alle om bord, og samtidig gav et klart signal til Nordkorea. Enigheden og kompromisviljen i juli banede også vejen for en hurtig reaktion i oktober 2006, hvor et enigt Sikkerhedsråd indførte slagkraftige sanktioner over for regimet i Pyongyang efter en formodet atomprøvesprængning.

Et andet eksempel er Iran, hvor Rådet i juli 2006 med 14 stemmer for, og kun Qatars stemme imod, besluttede at give Iran en klar frist til at indstille uranberigelsesaktiviteter. Erkendelsen af betydningen af enighed var ligeledes den direkte årsag til, at USA samt EU3 (Frankrig, Storbritannien og Tyskland) accepterede at lade forhandlinger om en ny resolution vare i fire måneder, efter at det stod klart, at Iran i modstrid med den første resolution ikke havde til sinds at indstille aktiviteterne. Det har tæret på Rådets troværdighed, men i december 2006 lykkedes det at få tilslutning til en ny resolution med målrettede sanktioner. Det hører med til billedet, at P5 i Iran-sagen er udvidet med Tyskland, og at EU har spillet en central rolle i de direkte kontakter med Iran. Danmark har støttet bestræbelserne fra de tre europæiske lande, Frankrig, Storbritannien og Tyskland, på at opnå enighed i Sikkerhedsrådet.

Fire af de ni afstemninger under dansk medlemskab, hvor der ikke har været enighed, har drejet sig om Sudan. To af afstemningerne var om indførelse af sanktioner, en om oversendelse af Darfur-overgrebene til den Internationale Straffedomstol og endelig var der ikke enighed om mandatet for en mulig FN-styrke i Darfur. Kina har som det eneste permanente medlem afstået ved alle fire afstemninger. Tætte bilaterale bånd og økonomiske interesser i Sudans olieeksport har afholdt Kina fra beslutninger, hvor man kunne lægge sig ud med regeringen i Khartoum. Tilsvarende betød Kinas og Ruslands afståelse ved afstemningen om FN's mandat i Darfur i august 2006, at Sudans regering selvsikkert har fortsat med at afvise både AU's og Sikkerhedsrådets beslutning om en FN-operation i Darfur.

Ambitionen om at nå til enighed begrænser reelt vetoretens betydning. I de sidste to år er vetoretten som tidligere nævnt kun anvendt to gange. Separate drøftelser mellem P5 tjener derfor et klart formål, men det gælder også drøftelser med de valgte medlemmer, som kan bruges til at vise visse P5-lande, hvor isolerede de er. Det gælder Iran-sagen (Rus-

land/Kina isoleret) og Sudan-ICC (USA/Kina isoleret). De øvrige medlemmer af Sikkerhedsrådet har dermed en ikke uvæsentlig rolle i forbindelse med at presse for enighed; en rolle som Danmark meget aktivt har påtaget sig.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Nordkorea og Iran og ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben.

I kampen imod spredning af masseødelæggelsesvåben har Iran og Nordkorea stået øverst på dagsordenen.

Danmark har:

- Arbejdet for, at det internationale samfund reagerede resolut over for Iran og Nordkorea igennem Sikkerhedsrådet snarere end gennem unilaterale aktioner.
- Bygget bro og arbejdet for enighed i Sikkerhedsrådet med aktivt engagement på alle niveauer.
- Arbejdet for enstemmig vedtagelse af effektive sanktioner over for Nordkoreas våbenprogrammer. Vedtagelsen førte til Nordkoreas genindtræden i sekslandeforhandlingerne.
- Støttet krav til Iran om øjeblikkeligt at indstille uranberigelsen og i december 2006 med indførelse af målrettede sanktioner.
- I kampen mod spredningen af masseødelæggelsesvåben til ikke-statslige aktører støttet en central rolle for Sikkerhedsrådet bl.a. gennem arbejdet i en komite under Rådet.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Irak

Den internationale enighed om Irak i Sikkerhedsrådet blev i 2004 genskabt med mandat for den multinationale sikringsstyrke. Yderligere har FN's mission i Irak, UNAMI, en koordinerende rolle i genopbygningsindsatsen og den politiske forsoningsproces. Den irakiske regering har taget initiativ til et nyt partnerskab mellem Irak og det internationale samfund, betegnet Iraq Compact. Partnerskabet baseres på regeringens visioner for de kommende fem år og udvikles i øjeblikket i samarbejde med FN og øvrige internationale samfund. Danmark har:

- Arbejdet for og deltaget i enstemmige forlængelser af mandatet for den multinationale sikringsstyrke ved to nye sikkerhedsrådsresolutioner efter anmodning fra Iraks regering, senest i november 2006.
- Kontinuerligt bidraget til den multinationale styrke og derigennem til stabiliseringsindsatsen i det sydlige Irak.
- Arbejdet for overholdelsen af menneskerettighederne, herunder under varetægtsfængsling, og den humanitære folkeret i Irak.
- Støttet UNAMI's arbejde med tilsagn om udlån af et C130 transportfly for seks måneder samt syv militærpersoner placeret i UNAMI. Den øgede flystøtte vil give UNAMI mulighed for at fortsætte indsatsen i fjerntliggende egne.

3b. Truslen om sanktioner ofte mere effektiv end faktisk gennemførelse

Sanktioner er et af de mest aktive instrumenter i Sikkerhedsrådets værktøjskasse. De kan antage mange forskellige former – fra våbenembargo over forbud mod eksport og import af naturressourcer til sanktioner rettet mod enkeltindivider. Rådet er præget af flere forskellige holdninger til sanktioner, bl.a. er Rusland og Kina i udgangspunktet stærkt betænkelige ved sanktioner under nogen omstændigheder, idet de opfattes som et alvorligt anslag mod national suverænitet. Betydningen af sanktioner ligger under alle omstændigheder overvejende i det politiske signal, de sender, da de aldrig er et mål i sig selv, men derimod et middel

til at nå målet. Ved at true med sanktioner og måske i sidste instans iværksætte dem kan Rådet skabe et incitament for de pågældende parter i en konflikt til at ændre deres adfærd. Truslen om sanktioner handler også om at beskytte Sikkerhedsrådets troværdighed, så eklatante brud på dets beslutninger bliver straffet.

Det er praksis i Sikkerhedsrådet, at opfølgningen på resolutioner, der indfører målrettede individuelle sanktioner, sker i underkomiteer. Det gælder ikke mindst anbefalingen af individer til sanktionslister. I disse komiteer foregår arbejdet på grundlag af konsensus, og gennemførelsen bliver ofte træg, ikke mindst når den bagvedliggende resolution ikke er vedtaget enstemmigt.

Sammen med ligesindede, herunder flere afrikanske medlemmer, har Danmark arbejdet konsekvent for rettidig anvendelse af sanktionsinstrument i tilspidsede situationer, hvor der er behov for at lægge pres på parterne. Væsentlig betingelse for Danmark har været, at sanktionerne har indgået i en bredere politisk tilgang til konfliktløsning samt været baseret på forudgående analyse af de forventede effekter af sanktionerne. Det har også været afgørende at sætte klare kriterier for, hvornår sanktionerne kan løftes igen.

Et godt eksempel på nytten af sanktioner er Elfenbenskysten. I direkte reaktion på voldelige protester mod fredsprocessen og FN-styrken i Elfenbenskysten i januar 2006 skred Sikkerhedsrådet til handling og iværksatte målrettede sanktioner. Sanktionerne var rettet mod de to individer, der bar ansvaret for at planlægge volden, og Sikkerhedsrådets beslutning var med til at dæmpe uroen og fik en ledende figur til at ændre adfærd.

Sanktionsinstrumentet har derimod ikke været fuldt så effektivt over for Sudan. Med den manglende opbakning til sanktioner fra Kina og Rusland har de ansvarlige beslutningstagere i Khartoum følt sig beskyttet mod sanktionernes håndhævelse. Regeringen i Khartoum har tætte bilaterale og økonomiske relationer med flere toneangivende lande og er helt åbenlyst blevet krænket over, hvad de opfatter som Rådets forsøg på at opfordre til forhandlinger og true med sanktioner på en og samme tid, hvilket har ledt dem til en stædig afvisning af en FN-ledet operation i Darfur. Her til kommer den balancegang, som Rådet har skullet finde mellem truslen om sanktioner over for de beslutningstagere,

som man samtidig har haft brug for ved forhandlingsbordet. Presset fra ICC kan i den konkrete situation virke mere effektivt som pression over for de ansvarlige. Meget tyder på, at ICC snart vil være klar til at indlede de første sager. Liberia repræsenterer et interessant og potentielt nyskabende eksempel. Sikkerhedsrådets sanktioner omfattede bl.a. forbud mod import af tømmer, fordi tømmerindtægter var blevet brugt af de stridende parter i Liberia til at købe våben og andre midler til at udkæmpe den grusomme borgerkrig. Rådet satte klare betingelser for, hvad der skulle til for at løfte sanktionerne. Danmark har ledet Sikkerhedsrådets sanktionskomite, og herigennem fik Rådet ansporet Liberia til at vedtage nye mekanismer og lovgivning på tømmerområdet, så der fremover vil være kontrol, gennemsigtighed og sund økonomisk regeringsførelse i landets tømmersektor. Liberias nyvalgte præsident, Ellen Johnson-Sirleaf, bakkede af samme grund op om Rådets sanktionsregime.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Vestafrika

Danmark har spillet en aktiv rolle på Vestafrika bl.a. som formand for Liberia Sanktionskomiteen, som overvåger et af FN's mest vidtgående sanktionsregimer. Vestafrika fylder med fire konflikter på Rådets dagsorden meget i arbejdet. Danmark har:

- Spillet afgørende rolle i forhold til at få stoppet finansiering af væbnet konflikt gennem illegal udnyttelse af naturressourcer i Liberia.
- Accelereret reform af tømmer- og diamantsektoren i Liberia efter besøg af den danske sanktionskomiteformand i april 2006 og dermed sikret betinget ophævelse af tømmer-sanktioner i juni 2006, men fastholdt diamantsanktioner, indtil nødvendige reformer er på plads.
- Søgt målrettede individuelle sanktioner fra Sikkerhedsrådet til støtte for freds- og stabiliseringsprocesserne i Liberia og Elfenbenskysten.
- Haft hovedrolle i anholdelse af Liberias tidligere præsident Charles Taylor og overførsel til Den Særlige Domstol for Sierra Leone til retsforfølgelse og derigennem taget opgør med straffrihed i Vestafrika.
- Støttet regional tilgang til konflikthåndteringen i Liberia, Sierra Leone og Elfenbenskysten; herunder tættere samarbejde og fælles ressourcudnyttelse mellem FN's indsatser og indsatser fra afrikanske organisationer.

3c. Rådet må inddrage relevante aktører, hvis beslutningerne skal have effekt

Sikkerhedsrådet er en lille, beslutningsdygtig kerne i FN, men det fungerer ikke uafhængigt af den brede medlemskreds. Rådets beslutninger vil miste deres gennemslagskraft, hvis de gik imod toneangivende regionale aktørers interesser. Der gøres derfor en aktiv indsats for at tage andre lande med på råd og involvere særligt relevante parter. For at fremme gennemførelsen af Rådets beslutninger er det afgørende, at der sikres bred opbakning til disse, også fra de regionale organisationer.

Som et eksempel forudsætter effektive sanktioner opbakning ikke bare fra Sikkerhedsrådets medlemmer, men også blandt den større medlemskare i FN. Der er talrige eksempler på brud på sanktionsregimer, ikke mindst våbenembargoer. Der påhviler nabolande et særligt ansvar, og sanktionerne virker derfor kun, hvis disse bliver taget med på råd både før vedtagelse og i forbindelse med gennemførelse.

På Sudan og Elfenbenskysten har Rådet bakket op om den Afrikanske Unions beslutninger. Det afrikanske ejerskab har hele vejen igennem været fremhævet. Nogle gange har Rådet presset den afrikanske beslutningsvilje for at sikre momentum i en given fredsproces, men forsøg på at komme afrikanske beslutninger i forkøbet har ikke givet resultat.

På Libanon-sagen blev der gjort alt for at holde Israel og Libanon informeret om alle skridt i forhandlingsprocessen om at standse kamphandlingerne. Alle var enige om, at uden opbakning fra de to lande kunne en resolution ikke blive ført ud i livet. På Libanon-sagen stod USA for kontakten til Israel, og Frankrig for kontakten til Libanon, mens Qatar stod for kontakten til den arabiske gruppe. Fra dansk side blev der også ydet en stor indsats for at skabe opbakning i regionen og hos de to parter til en løsning gennem Sikkerhedsrådet.

Danmark har arbejdet for størst mulig åbenhed om Rådets arbejde for bl.a. at undgå mytedannelser om Rådets drøftelser. Det har vi gjort ved at insistere på åbne møder og ved at dele information med ikke-medlemmer om drøftelser på Rådets lukkede møder. Danmark har også haft et tæt samarbejde med NGO'er, og de har været en uvurderlig kilde for Danmark.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Libanon

Sikkerhedsrådet har siden 2004 været meget aktivt involveret i Libanon. I første omgang for at hindre udenlandsk indflydelse og sikre et reelt uafhængigt Libanon, og siden for at standse krigen med Israel i sommeren 2006. Danmark har:

- Medvirket til, at der blev nedsat en international undersøgelseskommission, der skulle undersøge sagen om attentatet på den tidligere premierminister Rafik Hariri.
- Medvirket til, at Sikkerhedsrådet har godkendt statut for det tribunal, der skal retsforfølge skyldige, som undersøgelseskommissionen måtte finde frem til.
- Spillet en vigtig formidlende rolle, da Sikkerhedsrådet opnåede enighed om at stoppe kamphandlinger i Libanon og Israel i august 2006, samt indsatte en robust FN-styrke og lagde retningslinjerne for varig fred.
- Bidraget med skibe og mandskab til FN's styrke og desuden tilbudt FN's generalsekretær støtte til gennemførelsen af de politiske elementer i en permanent løsning på konflikten, herunder i forhold til grænsedragning.

3d. Sikkerhedsrådet ikke altid forum for formulering af dets beslutninger

Det er ikke alle sager på Rådets dagsorden, hvor Sikkerhedsrådet er det egentlige beslutningsforum. I visse sager forhandles resolutioner i en gruppe af særlige interessenter, som anbefaler en beslutning til Sikkerhedsrådet. Det gælder på sager såsom Kosovo, Georgien og Vestsahara (Vennegrupper). Kendetegnende for vennegrupper er, at de fem permanente medlemmer normalt er repræsenteret sammen med regionale partnere. Tyskland er f.eks. med i grupperne for de europæiske konflikter. Disse grupper udarbejder normalt de tekster, der efterfølgende forelægges Sikkerhedsrådet på området. Indflydelse får man således i højere grad gennem påvirkning af disse grupper frem for i forhandlingerne i Sikkerhedsrådet. Hertil kommer, at Danmark, som andre valgte europæiske medlemmer, under medlemskabet blev medlem af Kosovo-kontaktgruppen i New York.

Det samme gælder som ovenfor beskrevet i vidt omfang også Mellemosten, hvor Rådets opgave i praksis mest består i at endossere Kwartettens initiativer.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Kosovo

FN spiller gennem sin mission i Kosovo, UNMIK, en unik rolle, idet FN af Sikkerhedsrådet er tildelt overherredømmet for Kosovo. Danmark sad indtil midten af 2006 på chefposten i UNMIK med Søren Jessen-Petersen. Danmark har:

- Aktivt støttet Kontaktgruppens arbejde med Kosovo, herunder deltaget i den lokale Kontaktgruppe i New York og derigennem spillet direkte ind på Sikkerhedsrådets beslutninger.
- Under dansk formandskab i maj 2005 sikret iværksættelse af en analyse, der skulle fastslå, om situationen i Kosovo var moden til at starte processen mod at fastlægge Kosovos status. Rapport herom forelå i september 2005.
- I oktober 2005 været med til at sætte statusprocessen på skinner. Dette tillod Generalsekretæren at udpege en statusforhandler. Statusforhandlingerne ventes afsluttet i februar 2007.
- Opretholdt et stærkt militært bidrag til NATO's indsats i Kosovo.

3e. Tabuer kan brydes

Sikkerhedsrådet besidder den største globale legitimitet til at løse konflikter og burde derfor i princippet beskæftige sig med alle konflikter af en vis størrelse. Det er imidlertid ikke omfanget af en væbnet konflikt eller truslen om udbrud af væbnet konflikt, som afgør om den drøftes i Sikkerhedsrådet. Også på det spørgsmål er overordnede udenrigspolitiske interesser afgørende, og især Rusland og Kina har stået stærkt på princippet om ikke-indblanding i en stats interne anliggender.

Ved støtte fra ni medlemmer af Sikkerhedsrådet kan en sag sættes på dagsordenen. Vetoretten gælder ikke sådanne procedurebeslutninger, men traditionelt viger de permanente medlemmer tilbage fra at presse sager på dagsordenen. Som det blev tilfældet med Sudan, kan en sag modnes i takt

med, at situationen forværres. Det fik i foråret 2004 Sudan på Rådets dagsorden. Under dansk medlemskab har flere sager længe været uden for Rådets rækkevidde. Der synes nu at være et stemningskifte, og flere tabuer er blevet brudt med hjælp fra permanente medlemmer. Det gælder ikke mindst nordlige Uganda, Burma og Zimbabwe.

Situationen i det Nordlige Uganda er præget af flere årtiers terrorisering fra bevægelsen, Lord's Resistance Army (LRA) og fordrivelse af mere end 2 millioner mennesker. Ved bl.a. dansk pres har der været afholdt løbende humanitære briefinger i Sikkerhedsrådet ved FN's humanitære koordinator, hvor situationen i Det Nordlige Uganda er blevet fremhævet som særligt foruroligende. Den øgede opmærksomhed kombineret med et vedholdende diplomatisk pres direkte over for Uganda har været med til at skabe rammerne for en fredsproces. Ugandas regering accepterede i foråret 2006 at se problemerne med LRA i en regional kontekst og dermed Sikkerhedsrådets involvering. Siden har de regionale problemer med LRA været drøftet som selvstændigt punkt på Sikkerhedsrådets dagsorden ved flere lejligheder, og der er øget FN-engagement i den fredsproces, der nu er indledt.

Modsat har Zimbabwe afvist Sikkerhedsrådets involvering og er heri blevet støttet af afrikanske medlemmer af Sikkerhedsrådet. Det er sket på trods af, at situationen i Zimbabwe er dybt bekymrende, med kulmination i 2005 med rydningerne af slumkvarterer, der gjorde hundredetusinder hjemløse. Danmark arbejdede for at få sagen drøftet i Sikkerhedsrådet som en forebyggende foranstaltning i en situation, der kunne true stabiliteten i det sydlige Afrika. Det lykkedes at få en drøftelse i Sikkerhedsrådet efter en procedureafstemning, hvor der lige akkurat var ni stemmer for.

Danmark har sammen med en mindre gruppe samarbejdspartnere i Sikkerhedsrådet målrettet peget på, at situationen i Burma er så alvorlig, at der er tale om en trussel mod regional fred og sikkerhed. Burma er i efteråret 2006 – på trods af stærk modstand fra bl.a. Kina – nu formelt på Sikkerhedsrådets dagsorden. Selv om Burmas dialog med det internationale samfund fortsat primært sker gennem FN's generalsekretærs udsending, er presset fra Sikkerhedsrådet med til at fastholde opmærksomheden om problemerne og

dermed presset på regimet. Generalsekretærens udsending har aflagt besøg i Burma i maj og november 2006.

Resultater i Sikkerhedsrådet – Nordlige Uganda, Zimbabwe, Burma

Sikkerhedsrådet fastsætter normalt sin dagsorden ved konsensus. Visse sager har været vanskelige at tage op, men det lykkedes at få drøftet nogle af disse i 2005-06. Danmark har:

- Arbejdet for, at alle konflikter i princippet kan diskuteres i Sikkerhedsrådet.
- Gennem insistensen på humanitære briefinger ved FN's koordinator for humanitære anliggender skabt øget fokus på behov for forebyggende indsatser, herunder i Zimbabwe og Nordlige Uganda.
- Medvirket i pres for at få Burma formelt på Rådets dagsorden og sikre en drøftelse af situationen i Zimbabwe efter slumrydningerne i 2005.
- Vedholdende insistere på drøftelser af aktiviteterne af terrorbevægelsen Lord's Resistance Army i det nordlige Uganda og brugt disse drøftelser til at presse parterne til at indlede fredsforhandlinger og at skabe grundlag for øget FN-involvering, herunder en regional udsending for FN's generalsekretær.
- Med vedvarende politisk pres medvirket til at styrke FN's generalsekretærs platform til at søge dialog med regimet i Burma.

Bilag

1. Henvisninger til websites, hvor FN-dokumenter, danske indlæg og nyhedsbreve kan hentes.
2. Liste over underkomiteer.
3. Liste over FN fredsbevarende operationer.
4. Liste over medlemmer af Sikkerhedsrådet i 2005 og 2006.
5. Statistik over resolutioner (og stemmesplit) ved brug af FNG's oversigt som bilag.

Bilag 1

Web sites med oplysninger om sikkerhedsrådsmedlemskabet:

www.sikkerhedsraadet.um.dk og www.um.dk

Security Council

Distr.: General
5 January 2006

Original: English

Note by the President of the Security Council

1. Pursuant to paragraph 4 (b) of the Note by the President of the Security Council dated 30 October 1998 (S/1998/1016), and after consultations among the members of the Council, it was agreed to elect the chairmen and vice-chairmen of the following subsidiary bodies for the period ending 31 December 2006:

Security Council Committee established pursuant to resolution 751 (1992) concerning Somalia

Chairman:
Nassir Abdulaziz Al-Nasser (Qatar)

Vice-chairmen:
Ghana and Slovakia

Security Council Committee established pursuant to resolution 918 (1994) concerning Rwanda

Chairman:
César Mayoral (Argentina)

Vice-chairmen:
Greece and Qatar

Security Council Committee established pursuant to resolution 1132 (1997) concerning Sierra Leone

Chairman:
Augustine P. Mahiga (United Republic of Tanzania)

Vice-chairmen:
Argentina and Congo

Security Council Committee established pursuant to resolution 1267 (1999) concerning Al-Qaida and the Taliban and associated individuals and entities

Chairman:
César Mayoral (Argentina)

Vice-chairmen:
Ghana and Greece

**Security Council Committee established pursuant to resolution 1373 (2001)
concerning counter-terrorism**

Chairman:

Ellen Margrethe Løj (Denmark)

Vice-chairmen:

Greece, Peru and Qatar

Security Council Committee established pursuant to resolution 1518 (2003)

Chairman:

Nana Effah-Apenteng (Ghana)

Vice-chairmen:

Congo and Denmark

**Security Council Committee established pursuant to resolution 1521 (2003)
concerning Liberia**

Chairman:

Ellen Margrethe Løj (Denmark)

Vice-chairmen:

Japan and Qatar

**Security Council Committee established pursuant to resolution 1533 (2004)
concerning the Democratic Republic of the Congo**

Chairman:

Oswaldo de Rivero (Peru)

Vice-chairman:

Japan

Security Council Committee established pursuant to resolution 1540 (2004)

Chairman:

Peter Burian (Slovakia)

Vice-chairmen:

Ghana, Japan and United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

**Security Council Committee established pursuant to resolution 1572 (2004)
concerning Côte d'Ivoire**

Chairman:

Adamantios Th. Vassilakis (Greece)

Vice-chairmen:

Denmark and United Republic of Tanzania

**Security Council Committee established pursuant to resolution 1591 (2005)
concerning the Sudan**

Chairman:

Adamantios Th. Vassilakis (Greece)

Vice-chairmen:

Argentina and Slovakia

Security Council Committee established pursuant to resolution 1636 (2005)

Chairman:

Kenzo Oshima (Japan)

Vice-chairmen:

Denmark and Slovakia

Working Group on Peacekeeping Operations

Chairman:

Kenzo Oshima (Japan)

Ad Hoc Working Group on Conflict Prevention and Resolution in Africa

Chairman:

Basile Ikouebe (Congo)

Working Group established pursuant to resolution 1566 (2004)

Chairman:

Oswaldo de Rivero (Peru)

Working Group on Children and Armed Conflict

Chairman:

Jean-Marc de La Sablière (France)

2. When the chairmanship of the informal Working Group on General Issues on Sanctions and the informal Working Group on Documentation and Other Procedural Questions has been agreed upon, an updated Note by the President will be issued reflecting the composition of the subsidiary bodies of the Security Council that require review on an annual basis.

Bilag 3

Sted	Missions navn	Øprettelse	Antal personel	Dansk personel
Congo	MONUC	1999	22.167	2
Liberia	UNMIL	2003	18.382	2
Sudan	UNMIS	2005	13.021	16
Libanon	UNIFIL	1978	11.431	50
Elfenbenskysten	UNOCI	2004	11.150	
Haiti	MINUSTAH	2004	9.524	
Kosovo	UNMIK	1999	4.631	1
Burundi	ONUB	2004	3.142	
Etiopien og Eritrea	UNMEE	2000	2.687	4
Øst Timor	UNMIT	2006	1.340	
Golan Højderne	UNDOF	1974	1.247	
Cypern	UNFICYP	1964	1.069	
Vest Sahara	MINURSO	1991	459	2
Georgien	UNOMIG	1993	419	5
Mellemøsten	UNTSO	1948	374	11
Indien og Pakistan	UNMOGIP	1949	113	6

Tal fra FN's hjemmeside (december 2006) og de danske styrketal fra Forsvarsministeriet (januar 2007).

Bilag 4

Medlemmer af Sikkerhedsrådet i 2005:

Algeriet
Argentina
Benin
Brasilien
Danmark
Filippinerne
Frankrig*
Grækenland
Japan
Kina*
Rumænien
Rusland*
Storbritannien*
Tanzania
USA*

Medlemmer af Sikkerhedsrådet i 2006:

Argentina
Demokratiske Republik Congo
Danmark
Frankrig*
Ghana
Grækenland
Japan
Kina*
Peru
Qatar
Rusland*
Slovakiet
Storbritannien*
Tanzania
USA*

*Permanente medlemmer

Bilag 5

Resolutioner i Sikkerhedsrådet 2005 og 2006

Sikkerhedsrådet vedtog i 2005 68 resolutioner ved enstemmighed i 2005 og 81 ved enstemmighed i 2006. I 2006 blev der endvidere vedtaget to resolutioner uden afstemning. I 2005 var der forskellig stemmeafgivelse på tre resolutioner, i 2006 var der forskellig stemmeafgivelse på seks resolutioner, jf. nedenstående oversigt over resolutioner og stemmeafgivelse.

Enstemmighed, 2005		Enstemmighed, 2006	
Resolutionsnr.	Emne	Resolutionsnr.	Emne
S/RES/1651(2005)	Sudan	S/RES/1738(2006)	Civile i væbnet konflikt
S/RES/1650(2005)	Burundi	S/RES/1737(2006)	Ikke-spredning
S/RES/1649(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1736(2006)	Demokratiske Republik Congo
S/RES/1648(2005)	Mellemøsten	S/RES/1735(2006)	Fred og sikkerhed - terrorhandlinger
S/RES/1647(2005)	Liberia	S/RES/1734(2006)	Sierra Leone
S/RES/1645(2005)	Post-konflikt fredsopbygning	S/RES/1732(2006)	Sanktioner
S/RES/1644(2005)	Mellemøsten	S/RES/1731(2006)	Liberia
S/RES/1643(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1730(2006)	Sanktioner
S/RES/1642(2005)	Cypern	S/RES/1729(2006)	Mellemøsten
S/RES/1641(2005)	Burundi	S/RES/1728(2006)	Cypern
S/RES/1640(2005)	Eritrea-Ethiopien	S/RES/1727(2006)	Elfenbenskysten
S/RES/1639(2005)	Bosnien-Herzegovina	S/RES/1726(2006)	Elfenbenskysten
S/RES/1638(2005)	Liberia	S/RES/1725(2006)	Somalia
S/RES/1637(2005)	Irak	S/RES/1724(2006)	Somalia
S/RES/1636(2005)	Mellemøsten	S/RES/1723(2006)	Irak
S/RES/1635(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1722(2006)	Bosnien-Herzegovina
S/RES/1634(2005)	Vestsahara	S/RES/1721(2006)	Elfenbenskysten
S/RES/1633(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1720(2006)	Vestsahara
S/RES/1632(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1719(2006)	Burundi
S/RES/1631(2005)	Samarbejde mellem FN og regionale organisationer for opretholdelse af fred og sikkerhed	S/RES/1718(2006)	Nordkorea
S/RES/1630(2005)	Somalia	S/RES/1717(2006)	Rwanda
S/RES/1629(2005)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien	S/RES/1716(2006)	Georgien

S/RES/1628(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1714(2006)	Sudan
S/RES/1627(2005)	Sudan	S/RES/1713(2006)	Sudan
S/RES/1626(2005)	Liberia	S/RES/1712(2006)	Liberia
S/RES/1625(2005)	Fred og sikkerhed – Afrika	S/RES/1711(2006)	Demokratiske Republik Congo
S/RES/1624(2005)	Fred og sikkerhed – terror	S/RES/1710(2006)	Eritrea-Ethiopien
S/RES/1623(2005)	Afghanistan	S/RES/1709(2006)	Sudan
S/RES/1622(2005)	Eritrea-Ethiopien	S/RES/1708(2006)	Elfenbenskysten
S/RES/1621(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1707(2006)	Afghanistan
S/RES/1620(2005)	Sierra Leone	S/RES/1705(2006)	Rwanda
S/RES/1619(2005)	Irak	S/RES/1704(2006)	Østtimor
S/RES/1618(2005)	Fred og sikkerhed – terror	S/RES/1703(2006)	Østtimor
S/RES/1617(2005)	Fred og sikkerhed – terror	S/RES/1702(2006)	Haiti
S/RES/1616(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1701(2006)	Mellemøsten
S/RES/1615(2005)	Georgien	S/RES/1700(2006)	Irak
S/RES/1614(2005)	Mellemøsten – UNIFIL	S/RES/1699(2006)	Generelle emner vedr. sanktioner
S/RES/1613(2005)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien	S/RES/1698(2006)	Demokratiske Republik Congo
S/RES/1612(2005)	Børn og væbnet konflikt	S/RES/1697(2006)	Mellemøsten
S/RES/1611(2005)	Fred og sikkerhed – terror	S/RES/1695(2006)	Nordkorea
S/RES/1610(2005)	Sierra Leone	S/RES/1694(2006)	Liberia
S/RES/1609(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1693(2006)	Sikkerhedsrådsmission – Demokratiske Republik Congo
S/RES/1608(2005)	Haiti	S/RES/1692(2006)	Burundi
S/RES/1607(2005)	Liberia	S/RES/1691(2006)	Optagelse af nye medlemmer
S/RES/1606(2005)	Burundi	S/RES/1690(2006)	Østtimor
S/RES/1605(2005)	UNDOF	S/RES/1689(2006)	Liberia
S/RES/1604(2005)	Cypern	S/RES/1688(2006)	Sierra Leone
S/RES/1603(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1687(2006)	Cypern
S/RES/1602(2005)	Burundi	S/RES/1686(2006)	Mellemøsten
S/RES/1601(2005)	Haiti	S/RES/1685(2006)	Mellemøsten
S/RES/1600(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1684(2006)	Rwanda
S/RES/1599(2005)	Østtimor	S/RES/1683(2006)	Liberia
S/RES/1598(2005)	Vestsahara	S/RES/1682(2006)	Elfenbenskysten

S/RES/1597(2005)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien	S/RES/1681(2006)	Eritrea-Ethiopien
S/RES/1596(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1679(2006)	Sudan
S/RES/1595(2005)	Libanon	S/RES/1678(2006)	Eritrea-Ethiopien
S/RES/1594(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1677(2006)	Østtimor
S/RES/1592(2005)	Demokratiske Republik Congo	S/RES/1676(2006)	Somalia
S/RES/1590(2005)	Sudan	S/RES/1675(2006)	Vestsahara
S/RES/1589(2005)	Afghanistan	S/RES/1674(2006)	Civile i væbnede konflikter
S/RES/1588(2005)	Sudan	S/RES/1673(2006)	Ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben
S/RES/1587(2005)	Somalia	S/RES/1671(2006)	Demokratiske Republik Congo
S/RES/1586(2005)	Eritrea-Ethiopien	S/RES/1670(2006)	Eritrea-Ethiopien
S/RES/1585(2005)	Sudan	S/RES/1669(2006)	Demokratiske Republik Congo
S/RES/1584(2005)	Elfenbenskysten	S/RES/1668(2006)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien
S/RES/1583(2005)	Mellemøsten - UNIFIL	S/RES/1667(2006)	Liberia
S/RES/1582(2005)	Georgien	S/RES/1666(2006)	Georgien
S/RES/1581(2005)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien	S/RES/1665(2006)	Sudan
		S/RES/1664(2006)	Mellemøsten
		S/RES/1663(2006)	Sudan
		S/RES/1662(2006)	Afghanistan
		S/RES/1661(2006)	Eritrea-Ethiopien
		S/RES/1660(2006)	Det Internationale Tribunal for det tidligere Jugoslavien
		S/RES/1659(2006)	Afghanistan
		S/RES/1658(2006)	Haiti
		S/RES/1657(2006)	Elfenbenskysten
		S/RES/1656(2006)	Georgien
		S/RES/1655(2006)	Mellemøsten
		S/RES/1654(2006)	Demokratiske Republik Congo
		S/RES/1653(2006)	De Store Søers Område
		S/RES/1652(2006)	Elfenbenskysten

Uden afstemning, 2005		Uden afstemning, 2006	
Resolutionsnr.	Emne	Resolutionsnr.	Emne
		S/RES/1733(2006)	Tak til Kofi Annan
		S/RES/1715(2006)	Udnævnelse af ny Generalsekretær

Øvrige, 2005				
Resolutionsnr.	Emne	For	Imod	Afstået
S/RES/1646(2005)	Post-konflikt fredsopbygning	(13) Algeriet, Benin, *Kina, Danmark, *Frankrig, Grækenland, Japan, Philippinerne, Rumænien, *Rusland, *Storbritannien, Tanzania, *USA	(0)	(2)Argentina, Brasilien
S/RES/1593(2005)	Sudan	(11) Argentina, Benin, Danmark, *Frankrig, Grækenland, Japan, Philippinerne, Rumænien, *Rusland, *Storbritannien, Tanzania	(0)	(4)Algeriet, Brasilien, *Kina, *USA
S/RES/1591(2005)	Sudan	(12) Argentina, Benin, Brasilien, Danmark, *Frankrig, Grækenland, Japan, Philippinerne, Rumænien, *Storbritannien, Tanzania, *USA	(0)	(3) Algeriet, *Kina, *Rusland

Øvrige, 2006				
Resolutionsnr.	Emne	For	Imod	Afstået
Resolutionsudkast S/RES/878	Mellemøsten inkl. Palæstina	(10) Argentina, *Kina, Congo- Brazzaville, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Peru, Qatar, *Rusland, Tanzania	(1)*USA	(4) *Storbritannien, Danmark, Japan, Slovakiet
S/RES/1706(2006)	Sudan	(12) Argentina, Congo- Brazzaville, Danmark, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Japan, Peru, Slovakiet, *Storbritannien, Tanzania, *USA	(0)	(3) *Kina, Qatar, *Rusland
S/RES/1696(2006)	Ikke-spredning	(14) Argentina, *Kina, Congo- Brazzaville, Danmark, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Japan, Peru, *Rusland, Slovakiet, *Storbritannien, Tanzania, *USA	(1)Qatar	(0)
Resolutionsudkast S/RES/508	Mellemøsten inkl. Palæstina	(10) Argentina, *Kina, Congo- Brazzaville, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Japan, Qatar, *Rusland, Tanzania	(1)*USA	(4)Danmark, Peru, Slovakiet, *Storbritannien
S/RES/1680(2006)	Mellemøsten	(13) Argentina, Congo- Brazzaville,	(0)	(2) *Kina, *Rusland,

		Danmark, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Japan, Peru, Qatar, Slovakiet, *Storbritannien, Tanzania, *USA		
S/RES/1672(2006)	Sudan	(12) Argentina, Congo- Brazzaville, Danmark, *Frankrig, Ghana, Grækenland, Japan, Peru, Slovakiet, *Storbritannien, Tanzania, *USA	(0)	(3) *Kina, Qatar, *Rusland

*Permanente medlemmer

UDENRIGSMINISTERIET

DANMARKS MEDLEMSKAB AF SIKKERHEDSRÅDET 2005-06
ERFARINGSOPSAMLINGSRAPPORT

Marts 2007

Udgiver

Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1448 København K

Telefon: 33 92 00 00

Fax: 32 54 05 33

E-mail: um@um.dk

Internet: www.um.dk

Design og tryk:

Udenrigsministeriet

Publikationen kan downloades eller bestilles på:
www.danida-publikationer.dk

Teksten kan citeres frit

ISBN 978-87-7667-669-8 (trykt version)

ISBN 978-87-7667-670-4 (elektronisk version)

UDENRIGSMINISTERIET

ASIATISK PLADS 2
1448 KØBENHAVN K

TELEFON: 3392 0000
FAX: 3254 0533
E-MAIL: UM@UM.DK
INTERNET: WWW.UM.DK

ISBN 978-87-7667-669-8 (TRYKT VERSION)
ISBN 978-87-7667-670-4 (ELEKTRONISK VERSION)